

Arrest

nr. 338 357 van 19 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA**
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, X en X X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 5 maart 2024 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 mei 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U werd in het Portugees gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 13 mei 2025 van 13u36 tot 18u06. Uw advocaat, meester B.,A. was gedurende het gehele onderhoud aanwezig. U werd tijdens het onderhoud bijgestaan door een tolk die Portugees machtig is.

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de Bakongo-etnie te behoren en religieus christen te zijn. U bent geboren op 12 november 1984 in Maquela do Zombo, Uige. U verhuisde naar Luanda toen u zes of zeven jaar oud was. In 2011 werkte u uw Bachelor in de Verpleegkunde af. U begon hierna te werken als verpleegkundige in verschillende privé-ziekenhuizen en gezondheidscentra. In 2014 trouwde u met L.T.. U kreeg drie zonen met hem: B.L.A.T. (°2015), J.L.A.T. (°2018) en J.A.T. (°2016). Eerder kreeg u al een zoon genaamd K.A.P. (°2005). De jongste dochter van uw moeder, V.G., woonde ook in bij u. Uw vader overleed op 11 juli 2021, waarna uw moeder ook bij u introk.

Op 5 juli 2023 kwam er een vrouw met weeën, M.L., aan in de Clinico A.I., waar u op dat moment dienst deed. Bij controle merkte u op dat het kind overleden was in de baarmoeder. U begeleidde de vrouw tijdens de bevalling van dit kind. Nadat het kind geboren was, kreeg M.L. echter problemen met haar bloeddruk. Tien minuten na de geboorte van het kind overleed M.L.. U ging dit uitleggen aan de familieleden van M.L., waarmee ze was binnengekomen. Deze reageerden hier echter niet goed op en vielen u aan. Een collega van u kwam tussen en belde de politie, maar deze kwamen nooit opdagen. U slaagde er wel in om te ontsnappen. De volgende dag ging een man genaamd J.P. naar de Clinico A.I. en confronteerde uw baas M.D.. Hij stelde zich voor als Luitenant-Kolonel J.P. en zei dat hij de oom was van de vrouw die de dag ervoor was overleden. Hij zei tegen uw baas dat hij nooit zou rusten tot de verantwoordelijke werknemer en haar kinderen dood zouden zijn. Uw baas belde u vervolgens op en legde u uit dat deze J.P. bedreigd had u en uw kinderen te vermoorden. U ging diezelfde dag, 6 juli 2023, naar de politie om een klacht in te dienen. Op 11 juli 2023 werd u thuis aangevallen door een groep bandieten. U trok vervolgens in bij uw buurvrouw samen met uw moeder, zus en kinderen. De bandieten kwamen enkele dagen later ook naar het huis van uw buurvrouw om u te zoeken. U kon ontsnappen zonder dat ze u schade konden toebrengen. Vervolgens ging u zich schuilhouden in uw kerk en later in het huis van de predikant van uw kerk, C.E.. Vandaaruit regelde u uw vertrek uit Angola. Een man genaamd P. hielp u met het verkrijgen van een visum naar Portugal voor uzelf en uw minderjarige kinderen – B., J. en Jo.. Op 28 december 2023 reisde u vanuit Angola naar Spanje samen met B., J. en Jo.. Eens aangekomen in Spanje wilde P. misbruik van u maken. U hield hem van u af, maar de volgende dag was hij verdwenen samen met jullie paspoorten. Vervolgens reisde u samen met uw kinderen B., J. en Jo. verder naar België. U kwam aan in België op 5 maart 2024. Diezelfde dag ging u naar de Dienst Vreemdelingenzaken en diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB).

U legde ter ondersteuning van uw VIB volgende documenten neer: uw beroepskaart uit Angola als verpleegster, uw werknemerskaart van het ziekenhuis "Hospital Materno Infantil M.P.A.D.M.", een kopie van een getuigenis van M.D., een kopie van de ID-kaart van M.D. en een kopie van het verslag van een klacht neergelegd bij de Angolese politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Angola, wegens vrees voor vervolging door Luitenant-Kolonel J.P., omdat hij u als schuldige aanwijst voor de dood van zijn nicht M.L..

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bovenstaande door u aangehaalde feiten een interpersoonlijk conflict betreffen en dus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).

Verder wordt er geen geloof gehecht aan uw vrees voor een zekere Luitenant-Kolonel J.P. en dit omwille van onderstaande redenen.

1. U blijkt nauwelijks iets te weten over uw vervolger en toont een gebrek aan interesse die niet te verenigen valt met uw beweerde problemen. Zo werd u gevraagd wat de volledige naam van deze Luitenant-Kolonel J.P. was. U beweerde dat het enige wat u wist dat het J.P. was en dat u vermoedde dat het zijn volledige naam was (NPO, p. 14). Wanneer u werd gevraagd wat u nog meer over deze man kon zeggen, antwoordde u dat u wist dat hij luitenant-kolonel was, maar verder kon u enkel zeggen dat de politie u vertelde dat deze man erg belangrijk is en dat hij dicht bij de regering staat en van de MPLA is (NPO, p. 17). U voegde er vervolgens aan toe dat u zei dat u hem eigenlijk niet kende en dat hij u gewoon een waarschuwing had gegeven. **Het feit dat u nauwelijks iets wist over de man die u en uw kinderen wilde**

vermoorden – en ook heeft nagelaten om er enig onderzoek naar te doen – is allesbehalve aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas bij voorbaat op fundamentele wijze.

2. U legde incoherente verklaringen af over belangrijke onderdelen van uw asielrelaas, wat het doorleefde karakter – en bijgevolg de geloofwaardigheid – van uw relaas verder aantast.

-In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u op de 11e juli 2023 werd aangevallen bij u thuis, maar dat u kon ontsnappen naar het huis van uw buurvrouw Ma.. U beweerde dat u zich vervolgens drie dagen bij haar schuilhield, waarna de bandieten u daar ook vonden. Vervolgens hield u zich twee dagen schuil in uw kerk, waarna u terug naar huis ging. Terug thuis bent u nog tweemaal geslagen en bedreigd geweest. U ging nogmaals naar de politie, waarop ze zeiden dat u zouden bellen, maar ze hebben nooit gebeld. In september 2023 ging u bij uw predikant inwonen en daar heeft u vervolgens verbleven tot uw vertrek (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u echter expliciet dat de bandieten u aanvielen en vervolgens gewoon weggingen. Het mag duidelijk zijn dat dit een ander verloop is dan u die weet te ontsnappen (NPO, p. 21). Verder zei u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u na uw eerste aangifte op 6 juli 2023 niet meer naar de politie ging, maar uw echtgenoot wel (NPO, p. 21). Het mag duidelijk zijn dat ook dit niet coherent is, wat het doorleefde karakter van uw relaas dan ook verder aantast. Verder beweerde u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u nadat u bij uw buurvrouw had verbleven u naar de kerk ging en u vervolgens naar het huis van de predikant ging (NPO, p. 23). U maakte geen melding meer van het feit dat u nog terugkeerde naar uw huis – waar u nochtans ook twee keer werd aangevallen. Nochtans kan er wel degelijk verwacht worden dat dit iets is waar u eenduidige verklaringen over zou afleggen. **Uw incoherente verklaringen over uw schuilplaatsen, over uw acties en die van de bandieten toen ze u aanvielen alsook over het aantal keren dat u naar de politie ging, ondermijnt het doorleefde karakter van uw relaas dan ook nog verder.**

-In de vragenlijst van het CGVS werd u ook gevraagd hoe u wist dat de personen die u thuis kwamen aanvallen gelieerd waren aan de kolonel, waarop u antwoordde dat hij de enige persoon was waarmee u problemen had (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS beweerde u echter plots dat u door ene P.Z. op de hoogte werd gesteld van het feit dat de bandieten werden gestuurd door J.P.. **Het feit dat u plots een dergelijke toevoeging deed, is allesbehalve doorleefd en doet bovendien geïmproveerd aan.**

3. Uw verklaringen over uw gedrag, dat van uw familie en dat van uw vervolgers bleken niet aannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

-Het is niet aannemelijk dat u nadat de bandieten – die in opdracht van J.P. werkten – u achtereenvolgens bij uw thuis, het huis van uw buurvrouw en uw kerk hadden gevonden, u gewoon zou teruggekeerd zijn naar uw huis waar jullie eerder werden aangevallen en enkel dankzij “de wil van God” niet werden gedood (zie vragenlijst, p. 3; NPO, p. 20). Uw bewering dat uw moeder reeds twee dagen nadat jullie waren aangevallen zich gewoon terug ging vestigen bij jullie thuis om “de kinderen een bad te geven” is evenmin aannemelijk, noch kan er ingezien worden waarom uw moeder na uw vertrek uit Angola opnieuw teruggekeerd zou zijn naar datzelfde huis waar jullie eerder werden aangevallen én waar uw echtgenoot in de tussentijd ook was bedreigd en aangevallen (NPO, p. 15, 19-20). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom ze terugkeerden naar de plek waar de vervolgers reeds waren geweest en jullie al hadden aangevallen, antwoordde u dat ze op dat moment geen andere plek hadden en ze dachten dat als ze u daar niet zouden vinden dat ze het zo zouden laten (NPO, p. 23). Dit kan echter niet als afdoende verklaring worden aangenomen voor waarom uw familie zou terugkeren naar de ene plek waar ze zeker waren dat de bandieten hen wisten te vinden. Jullie gedrag is dan ook niet verenigbaar met de ernst van de door u geschetste context. Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging dan ook verder.

-Het feit dat u dacht dat uw oudste zoon het wel zou redden (NPO, p. 23), ondanks het feit dat deze J.P. had gezegd dat hij zowel u als uw kinderen zou vermoorden, is niet aannemelijk. Immers kan niet ingezien worden waarom u de bedreigingen van deze man wel serieus zou nemen ten opzichte van uzelf en uw drie andere kinderen, maar niet tegen uw oudste zoon – waartegen de bedreigingen even goed gericht waren.

-Indien de Luitenant-Kolonel J.P. u en uw kinderen daadwerkelijk wilde doden, kan er niet worden ingezien waarom u niet zou gedood zijn bij de verschillende gelegenheden dat zijn bandieten u beweerdelijk kwamen aanvallen. U beweerde dat u op 11 juli 2023 werd aangevallen door deze bandieten en dat ze zeiden dat u zouden vermoorden, maar dat ze dit niet hebben gedaan. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom ze u op dat moment dan niet gewoon hadden gedood, stelde u dat u dacht dat het was omdat god het wou (NPO, p. 21). Verder beweerde u in de vragenlijst van het CGVS ook dat u daarna nog tweemaal zou aangevallen zijn. Indien deze J.P. u inderdaad wilde doden en hiervoor bandieten op u afstuurde, kan er niet ingezien worden waarom u tot driemaal toe zou aangevallen zijn, zonder dat deze bandieten u of uw kinderen om het leven hebben gebracht.

De documenten die u voorlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Vooreerst wordt er op gewezen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Wat betreft **de kopie van het verslag van uw klacht** wordt er op gewezen dat dit een gemakkelijk te falsificeren document betreft, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Bovendien blijkt deze klacht bijna hoofdzakelijk een beschrijving van de feiten die gebeurden met M.L. in de kliniek, wordt er geen enkele melding gemaakt van Luitenant-Kolonel J.P. en wordt er bijna niet gesproken over de eigenlijke klacht die wordt neergelegd. Verder spreekt het

document van het plaatsvinden van de feiten op 5 juli 2024, terwijl de feiten zich in 2023 hebben afgespeeld. Het document laat dan ook een gefabriceerde indruk na en kan geenszins de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Verder verbaast het dat u wel documenten van dit verslag heeft, maar niet van de andere momenten dat u (of uw man) beweerdelijk naar de politie ging.

Wat betreft **de kopie van de getuigenis van M.D.**, wordt er op gewezen dat dit een gemakkelijk te falsifiëren document betreft. Bovendien wordt er op gewezen dat dit louter blote beweringen betreffen die u op geen enkele andere manier heeft gestaafd met geloofwaardige verklaringen of authentieke documenten. **De werknemerskaart en de beroepskaart** die u voorlegde kunnen hoogstens aantonen dat u daadwerkelijk verpleegster was, wat in deze niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft **de kopie van de ID-kaart van uw M.D.** kan deze hoogstens de identiteit aantonen van ene M.D. aantonen, wat echter geen invloed heeft op de eerder gemaakte vaststellingen.

Wat betreft de vrees die u aanhaalde in hoofde van uw kinderen die hier in België zijn met u -B., Jo. en J. - wordt er op gewezen dat deze vrees geheel gekoppeld is aan uw eigen problemen waaraan geen geloof wordt gehecht. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw eigen vrees voor vervolging kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die u aanhaalde in hoofde van uw kinderen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 mei 2025. Op 30 mei 2025 maakte u via uw raadspersoon opmerkingen op deze notities over. Deze opmerkingen kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet wijzigen. Immers bleek het overgrote deel van uw opmerkingen een bevestiging of herbevestiging van hetgeen er stond in de notities. Verder maakte u nog enkele opmerkingen over de schrijfwijze van bepaalde zaken, merkte u op dat Villa Flor in Bitá San Antonio ligt (NPO, p. 8), dat u in juni 2024 weer contact had met uw echtgenoot (en niet in mei 2024, NPO, p. 10) en dat er veel bandieten naar het huis van uw buurvrouw kwamen (en niet twee of drie, NPO, p. 20).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de algemene rechtsprincipes".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster verklaart te worden gevisieerd door een luitenant-kolonel, de oom van een vrouw die overleed in het ziekenhuis waar verzoekster als verpleegster werkte. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Verder wordt er geen geloof gehecht aan uw vrees voor een zekere Luitenant-Kolonel J.P. en dit omwille van onderstaande redenen.

1. U blijkt nauwelijks iets te weten over uw vervolger en toont een gebrek aan interesse die niet te verenigen valt met uw beweerde problemen. Zo werd u gevraagd wat de volledige naam van deze Luitenant-Kolonel J.P. was. U beweerde dat het enige wat u wist dat het J.P. was en dat u vermoedde dat het zijn volledige naam was (NPO, p. 14). Wanneer u werd gevraagd wat u nog meer over deze man kon zeggen, antwoordde u dat u wist dat hij luitenant-kolonel was, maar verder kon u enkel zeggen dat de politie u vertelde dat deze man erg belangrijk is en dat hij dicht bij de regering staat en van de MPLA is (NPO, p. 17). U voegde er vervolgens aan toe dat u zei dat u hem eigenlijk niet kende en dat hij u gewoon een waarschuwing had gegeven. **Het feit dat u nauwelijks iets wist over de man die u en uw kinderen wilde vermoorden – en ook heeft nagelaten om er enig onderzoek naar te doen – is allesbehalve aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas bij voorbaat op fundamentele wijze.**

2. U legde incoherente verklaringen af over belangrijke onderdelen van uw asielrelaas, wat het doorleefde karakter – en bijgevolg de geloofwaardigheid – van uw relaas verder aantast. ↗

-In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat u op de 11e juli 2023 werd aangevallen bij u thuis, maar dat u kon ontsnappen naar het huis van uw buurvrouw Ma.. U beweerde dat u zich vervolgens drie dagen bij haar schuilhield, waarna de bandieten u daar ook vonden. Vervolgens hield u zich twee dagen schuil in uw kerk, waarna u terug naar huis ging. Terug thuis bent u nog tweemaal geslagen en bedreigd geweest. U ging nogmaals naar de politie, waarop ze zeiden dat u zouden bellen, maar ze hebben nooit gebeld. In september 2023 ging u bij uw predikant inwonen en daar heeft u vervolgens verbleven tot uw vertrek (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS stelde u echter expliciet dat de bandieten u aanvielen en vervolgens gewoon weggingen. Het mag duidelijk zijn dat dit een ander verloop is dan u die weet te ontsnappen (NPO, p. 21). Verder zei u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u na uw

eerste aangifte op 6 juli 2023 niet meer naar de politie ging, maar uw echtgenoot wel (NPO, p. 21). Het mag duidelijk zijn dat ook dit niet coherent is, wat het doorleefde karakter van uw relaas dan ook verder aantast. Verder beweerde u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u nadat u bij uw buurvrouw had verbleven u naar de kerk ging en u vervolgens naar het huis van de predikant ging (NPO, p. 23). U maakte geen melding meer van het feit dat u nog terugkeerde naar uw huis – waar u nochtans ook twee keer werd aangevallen. Nochtans kan er wel degelijk verwacht worden dat dit iets is waar u eenduidige verklaringen over zou afleggen. **Uw incoherente verklaringen over uw schuilplaatsen, over uw acties en die van de bandieten toen ze u aanvielen alsook over het aantal keren dat u naar de politie ging, ondermijnt het doorleefde karakter van uw relaas dan ook nog verder.**

-In de vragenlijst van het CGVS werd u ook gevraagd hoe u wist dat de personen die u thuis kwamen aanvallen gelieerd waren aan de kolonel, waarop u antwoordde dat hij de enige persoon was waarmee u problemen had (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS beweerde u echter plots dat u door ene P.Z. op de hoogte werd gesteld van het feit dat de bandieten werden gestuurd door J.P.. **Het feit dat u plots een dergelijke toevoeging deed, is allesbehalve doorleefd en doet bovendien geïmproviseerd aan.**

3. Uw verklaringen over uw gedrag, dat van uw familie en dat van uw vervolgers bleken niet aannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

-Het is niet aannemelijk dat u nadat de bandieten – die in opdracht van J.P. werkten – u achtereenvolgens bij uw thuis, het huis van uw buurvrouw en uw kerk hadden gevonden, u gewoon zou teruggekeerd zijn naar uw huis waar jullie eerder werden aangevallen en enkel dankzij “de wil van God” niet werden gedood (zie vragenlijst, p. 3; NPO, p. 20). Uw bewering dat uw moeder reeds twee dagen nadat jullie waren aangevallen zich gewoon terug ging vestigen bij jullie thuis om “de kinderen een bad te geven” is evenmin aannemelijk, noch kan er ingezien worden waarom uw moeder na uw vertrek uit Angola opnieuw teruggekeerd zou zijn naar datzelfde huis waar jullie eerder werden aangevallen én waar uw echtgenoot in de tussentijd ook was bedreigd en aangevallen (NPO, p. 15, 19-20). Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom ze terugkeerden naar de plek waar de vervolgers reeds waren geweest en jullie al hadden aangevallen, antwoordde u dat ze op dat moment geen andere plek hadden en ze dachten dat als ze u daar niet zouden vinden dat ze het zo zouden laten (NPO, p. 23). Dit kan echter niet als afdoende verklaring worden aangenomen voor waarom uw familie zou terugkeren naar de ene plek waar ze zeker waren dat de bandieten hen wisten te vinden. Jullie gedrag is dan ook niet verenigbaar met de ernst van de door u geschetste context. Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging dan ook verder.

-Het feit dat u dacht dat uw oudste zoon het wel zou redden (NPO, p. 23), ondanks het feit dat deze J.P. had gezegd dat hij zowel u als uw kinderen zou vermoorden, is niet aannemelijk. Immers kan niet ingezien worden waarom u de bedreigingen van deze man wel serieus zou nemen ten opzichte van uzelf en uw drie andere kinderen, maar niet tegen uw oudste zoon – waartegen de bedreigingen even goed gericht waren.

-Indien de Luitenant-Kolonel J.P. u en uw kinderen daadwerkelijk wilde doden, kan er niet worden ingezien waarom u niet zou gedood zijn bij de verschillende gelegenheden dat zijn bandieten u beweerdelijk kwamen aanvallen. U beweerde dat u op 11 juli 2023 werd aangevallen door deze bandieten en dat ze zeiden dat u zouden vermoorden, maar dat ze dit niet hebben gedaan. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom ze u op dat moment dan niet gewoon hadden gedood, stelde u dat u dacht dat het was omdat god het wou (NPO, p. 21). Verder beweerde u in de vragenlijst van het CGVS ook dat u daarna nog tweemaal zou aangevallen zijn. Indien deze J.P. u inderdaad wilde doden en hiervoor bandieten op u afstuurde, kan er niet ingezien worden waarom u tot driemaal toe zou aangevallen zijn, zonder dat deze bandieten u of uw kinderen om het leven hebben gebracht.

De documenten die u voorlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Vooreerst wordt er op gewezen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Wat betreft **de kopie van het verslag van uw klacht** wordt er op gewezen dat dit een gemakkelijk te falsificeren document betreft, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Bovendien blijkt deze klacht bijna hoofdzakelijk een beschrijving van de feiten die gebeurden met M.L. in de kliniek, wordt er geen enkele melding gemaakt van Luitenant-Kolonel J.P. en wordt er bijna niet gesproken over de eigenlijke klacht die wordt neergelegd. Verder spreekt het document van het plaatsvinden van de feiten op 5 juli 2024, terwijl de feiten zich in 2023 hebben afgespeeld. Het document laat dan ook een gefabriceerde indruk na en kan geenszins de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Verder verbaast het dat u wel documenten van dit verslag heeft, maar niet van de andere momenten dat u (of uw man) beweerdelijk naar de politie ging.

Wat betreft **de kopie van de getuigenis van M.D.**, wordt er op gewezen dat dit een gemakkelijk te falsifiëren document betreft. Bovendien wordt er op gewezen dat dit louter blote beweringen betreffen die u op geen enkele andere manier heeft gestaafd met geloofwaardige verklaringen of authentieke documenten. De **werknemerskaart en de beroepskaart** die u voorlegde kunnen hoogstens aantonen dat u daadwerkelijk verpleegster was, wat in deze niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft **de kopie van de ID-kaart van uw M.D.** kan deze hoogstens de identiteit aantonen van ene M.D. aantonen, wat echter geen invloed heeft op de eerder gemaakte vaststellingen.

Wat betreft de vrees die u aanhaalde in hoofde van uw kinderen die hier in België zijn met u -B., Jo. en J. - wordt er op gewezen dat deze vrees geheel gekoppeld is aan uw eigen problemen waaraan geen geloof

wordt gehecht. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan uw eigen vrees voor vervolging kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die u aanhaalde in hoofde van uw kinderen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 mei 2025. Op 30 mei 2025 maakte u via uw raadspersoon opmerkingen op deze notities over. Deze opmerkingen kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet wijzigen. Immers bleek het overgrote deel van uw opmerkingen een bevestiging of herbevestiging van hetgeen er stond in de notities. Verder maakte u nog enkele opmerkingen over de schrijfwijze van bepaalde zaken, merkte u op dat Villa Flor in Bitá San Antonio ligt (NPO, p. 8), dat u in juni 2024 weer contact had met uw echtgenoot (en niet in mei 2024, NPO, p. 10) en dat er veel bandieten naar het huis van uw buurvrouw kwamen (en niet twee of drie, NPO, p. 20)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster betoogt dat zij tot een bepaalde sociale groep behoort *"omwille van een drama dat haar overkomen is waarbij haar oudste zoon verwekt werd en waarbij zij geen weet heeft van de vader"*, waardoor zij een kwetsbaar profiel heeft, stelt zij tevens dat deze feiten *"geen enkel verband houden met haar huidige vrees"*. In zoverre verzoekster beviel van een zoon wiens vader zij niet kent omdat haar ouders omwille van religieuze redenen een abortus weigerden – zoals zij in haar verzoekschrift stelt –, toont zij dan ook niet aan omwille van dit gegeven nood te hebben aan internationale bescherming. Voorts kan evenmin blijken dat zij omwille hiervan een kwetsbaar profiel zou hebben. Zij brengt immers geen enkel medisch en/of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar bevalling van haar oudste zoon, wiens vader zij niet kent en nadat haar een abortus werd geweigerd door haar ouders, te kampen zou hebben met mentale gezondheidsproblemen. Zij laat bovendien na concreet te duiden op welke wijze hieruit een kwetsbaarheid zou blijken, laat staan op welke wijze deze kwetsbaarheid een ander licht zou werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekster inzake de beoordeling van de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) verder stelt dat *"een eenvoudige mogelijkheid tot vervalsing niet kan volstaan om een document naar Belgisch recht ongeldig te verklaren"*, gaat zij er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoekster bijgebrachte documenten. Dat het verslag van verzoeksters klacht bij de politie een materiële vergissing zou bevatten, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, is een blote bewering die verzoekster *post factum* opwerpt. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die zij zelf ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorlegt en dat zij aldus reeds van bij de aanvang van haar asielprocedure deze materiële vergissing zou opwerpen, *quod non*. Dat voormeld verslag stelt dat de door verzoekster aangevoerde vervolgingsfeiten zich in 2024 afspeelden terwijl verzoekster verklaart dat deze zich in 2023 afspeelden, vormt dan ook wel degelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten, alsook voor de bewijswaarde van dit verslag.

Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ieder persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in

verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Voor het overige volhardt verzoekster slechts in haar vluchtrelaas, in haar eerdere verklaringen dat zij geen beroep kon doen op de bescherming van de Angolese autoriteiten en dat zij een samenhangend relaas heeft uiteengezet. Hiermee werpt zij evenwel geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster onaannemelijke, tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen heeft afgelegd over kernelementen van het door haar aangevoerde vluchtrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtuigend motief dat de door verzoekster aangevoerde vluchtmotieven geen verband zouden houden met de criteria voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar

de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend vijftieng door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER